

מקור המאמר בזוהר פרשת בלק זף קצעה ע"ב – קצעו ע"א
סגולת שהתפללה לא תשוב ריקם

אמר רבי אלעזר, ארימית ידי בצלו לкопמי מלכאה קדישא. דהא תנינן, אסור ליה לבר נש לארמא ידיו לעילא, בר בצלו, ובברכאנ ותחנונים למירה. **דכתיב,** (בראשית יד) **הרימותי ידי אל י אל עליון,** ומתרגמנים, ארימית ידי בצלו, דהא אצבעאן דידין מלין עלאיןอาท בהוא. והשתחא אנא הבי עבדינה. ואמינא דכל מאן דאלין ארבע יסדר קופמי מאיריה, ועבד גריםיה ברעותא, בתקונא דא בדקא יאות, בתקונא דא לא תהדר צלוותיה ברייניא.

בקדמיתא עבד, לסדרא שבחא קופמי מאיריה, ולזמרא קופיה. דא בתישבחו דקופמי צלוותא. ולבר עבד, לבתר דצלי צלוותא דעמידה, איהו עבדא דסדר צלוותא דמאיריה. ולבר עבד, לבתר דצלי כל צלוותיה, ואoil ליה, ועל דא דוד תלת ז מגין עבד גריםיה בצלותא דא עבד. **דכתיב** הושע עבדך אתה אלהי. שמה נפש עבדך. וכתיב (תהלים פט) תננה עיך לעבדך. הא תלת ז מגין, אצטריך לשואה גריםיה עבד.

נפש עבדך. וכתיב (תהלים פט) תננה עיך לעבדך. גרי שלש פעמים צריך לשים עצמו עבד.

אמר רבי אלעזר, הרמתי ידי בתפלה לפני המלך הקדוש. שחרי שנינן, אסור לו לאדם להרים ידיו למעלה פרט לתפלה, ובברכות ובתחנונים לאדון, שפתוב (בראשית יד) הרמתי ידי אל ה' אל עליון, ומתרגמים: הרמתי ידי בתפלה. שחרי באצבעות הידים יש דברים עליונים. וכעת קה אני עושים, ואומר שכל מי שאכבה אלו יסדר לפני אדונו ועשה עצמו ברצונו בתקון זה כראוי, בתקון זה לא תחזר תפלו ריקם.

בתפלה עבד - לסדר שבח לפני אדונו ולזמר לפני פניו, וזה בתשבחות שלפני התפלה. אחר כן עבד לאחר שהתפלל תפלה עמידה, הוא עבד שסדר תפלה אדונו. אחר כן עבד אחר שהתפלל כל תפלו והלך לו. ועל זה עשה עצמו דוד שלש פעמים בתפלה זו עבד, שפתוב הושע עבדך אתה אלהי. שמה נפש עבדך. וכתיב (תהלים פט) תננה עיך לעבדך. גרי שלש פעמים צריך לשים עצמו עבד.

נערך ונסדר על ידי "מפעל הזוהר העולמי" לקירוב הגולה ברחמים. - דפי "חק לישראל היום" ניתן לקבל בחינם לזכרו הרבים בלבד. טל': 054-8436784 או אצל מלכות דוד רחוב השומר 74 ב'ב

אחר כה לשים עצמו תה אלו שמשרו נפשם על קדשת שמנו, כלומר ביהود של שמע ישראל. שכל מי ששם כה רצונו בזה הפסוק, נחשב לו כאלו מסר עצמו על קדשת השם.

לאחר שם עצמו עני, בזמן שנכנס ודופק על פתחים של רומי מרים, כאשר אמר אמרת ר' יצחק (וטומא) גאללה לתפלה, להיות בתפלה עמידה שבור לב עני ומסכן. ולשים רצונו להכיל בתוך הענינים בשברון לב בונמיכות נפש.

לאחר שם עצמו בתוך חסידים בשומע תפלה לפרש חטאינו, שכך צriskיך ייחד בשומע תפלה בשבי להתדבק ביוםין שפושטה לקבל שביהם, אז נקרא חסיד. הרי ארבעה אלה כראוי.

מי כולל כל אלה? אותו שצriskיך לכלו אותם, וזה עבד שכoverall את כל השאר. שלשה עבדים הם בשלשה מקומות, וכולם אחד. ועליהם כתוב (שם קג) הנה עני עבדים אל יד אדוניהם וגוי. בין עבד לביןם אחרים. בין עבד לרשותם הראשון. בין עבד קדרמה, לעבד תנינא, אית ליה לממסר נפשיה על יהודא קדושת שמייה, ולשוואה גרמיה ענו. ואנו ממרן נפשיה על קדושת שמיה.

לבדך לשוואה גרמיה גו אינז דמסרי נפשיהו על קדושת שמיה, והיינו ביהודא דשמע ישראל, דכל מאן דשייחי רועיתיה בהאי קרא, אתה חשב ליה כאלו מסר נפשיה על קדושת שמיה.

לבדך לשוואה גרמיה עני, בזמנא דעהל ודפיק דשין דרומי מרים, כה אמר אמרת ר' יצחק, גאולה לתפלה. למאי בצלותא דעתידה, תביר לבא, עניה ומסכנא. ולשוואה רועיתיה, לאחכלה גו מסכני, בתבירותו דלבא, במאיכו דנפשא.

לבדך לשוואה גרמיה גו חסידים, בשומע תפלה, לפרש חטאוי. דהכי אצטראיך יחיד בשומע תפלה, בגין לאחכלה בימינא, דפשוטה לכבלא לאינז דתבין, וקידין אקרי חסיד, הא ארבע אלין בדקה יאות.

מאן כליל לבל הני, הוא דקה אצטראיך לאחכלה לוז, והאי איהו עבד, דאכלייל לבל שאר. תלת עבדין אינז בثالثת דוכתין, ובלהו חד. ועליהו כתיב, הנה בעני עבדים אל יד אדוניהם וגוי. בין עבד לעבד אינז אחרני. בין עבד קדרמה, לעבד תנינא, אית ליה לממסר נפשיה על יהודא קדושת שמייה, ולשוואה גרמיה עני ומסכנא בצלותא

דְּעַמִּידָה, וְלֹשׁוֹאָה גְּרֵמִיה גּוֹ חֲסִידִים בְּשׁוֹמֶעֶת תְּפִלָּה.
עַבְדָּתְלִיתָה בְּתַרְדִּים וְסִידָר כָּלָא.

תְּנַן, בְּהֵהִיא שְׁעַתָּא דְסִידָר בָּר נַשׁ כָּל הָגִי סְהֻורִין
אַרְבָּע, בְּרָעוֹ דְלָבָא, קְרִישָׁא בְּרִיךְ הָזָא נִיחָא
קְמִיה, וְפָרִישׁ יְמִינִיה עַלְיה, בְּהֵהִיא עַבְדָּתְלִיתָה,
וְקָרָא עַלְיה וְאָמַר לֵיה, עַבְדִּי אַתָּה, דְכַתִּיב, (וַיְשֻׁ�הָ מַטָּה)
וַיֹּאמֶר לֵי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אָשָׁר בְּךָ אַתְפָּאָר. וְדָאִ
צְלוֹתָא (דַף ק' צ' ע'א) דְהָאִי בָּר נַשׁ, לֹא תַהְדֵר בְּרִיקְנִיא
לְעַלְמִין. אַתָּה רַבִּי אָבָא וְנִשְׁקִיה.

בְּאַתְפָּאָר. וְדָאִי תְּפִלָּה שֶׁל אָדָם זוֹ לֹא תַחְזֵר רַיְיכֶם לְעַולְמִים. בָּא רַבִּי אָבָא וְנִשְׁקָוּ.

קְדָשָׁת שְׁמוֹ, וְלֹשֶׁם עַצְמוֹ עֲנֵי
וּמְסִכָּן בַּתְּפִלָּת עַמִּידָה, וְלֹשֶׁם
עַצְמוֹ בַּתְּזֵדָה חֲסִידִים בְּשׁוֹמֶעֶת
תְּפִלָּה. עַבְדָּ שְׁלִישִׁי לְאַחֲר
שְׁפִסִּים וְסִידָר הַכָּל.

לִמְדָנוֹ, בָּאוֹתָה שָׁעָה שְׁמַסְדִּיר
בֵּין אָדָם כָּל אַרְבָּעָה הַסְּדוּרִים
הַלְלוּ בְּרַצּוֹן הַלְבָב, נוֹתֵן לִפְנֵי
הַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וּפּוֹרֶשׁ יְמִינָה
עַלְיוֹן, בָּאוֹתוֹ עַבְדָּ שְׁלִישִׁי,
וּקְוֹרָא עַלְיוֹן וְאָמַר לוֹ עַבְדִּי
אַתָּה, שְׁבַתּוֹב (ישועה מַטָּה) וַיֹּאמֶר לוֹ
עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אָשָׁר בְּךָ
אַתְפָּאָר.

ספר אור הזוהר (עמוד 319)

ב) רַבִּי יִצְחָק דְלָטָאשׁ בְּפָסְקוֹ הַמְפָרֵסִים יֵצֵא לְהָנָן עַל הַזּוֹהָר מִפְנֵי מַתְנָגְדִּיו, וּמְאָוֹ נִתְפְּרֵסִים
בְּעוֹלָם בְּיוֹתֶר

ספר הזוהר נכתב ונכתב בדורות של רבי שמעון בן יוחאי, שהסבירו בו מושגים, כי היה ראוי לך, וגלגולו זכות על ידו ועל ידי חבריו הזכאים, כדי שבסוף הימים, בדורות של משיח בקרבת היישועה, בוכות זה יגאלו ישראל. וכן שבמצרים היה אריך זכות ישראל ברם פסח וברם מליה ברי להוציאם מאותן הגלות וכו', בין כדי להוציא ישראל מהגלות הזה אריך שיזפו ביריעת הגנתר, כי כל הנבאים לא נבוא לימות המשיח אלא על זה וכו'. הלא תראה רשות זכורה בפרוש שר השירים בדין מא מפסיק ישגני מנשיקות פיה, זה לשונו: ומכותיהם מאתו להופע עוד עליהם לבאר להם סוד טעםיה ומסתור צפונותיה, ומחלים פניו لكم דברו, וזה ישגני מנשיקות פיהו.

וכל שבנו עתה, שקרובה היישועה להגלות וכו', כי לפי דברי הזוהר זכות למוד ספרו הוא המלאך הגואל, וזה לשונו: ובמה בני נושא למתא יתרנסון מהאי חפרא דילך, אך יתגלו למתא בדרך בתראאה בסוף יומיא, ובגניהו ויקרא כה י וקראותם דרור הארץ וגומר.

ובמקומות אחר זה לשונו: אמר ליה אלהו לרבי שמעון, רבי רבי, بما זכה אתה דמותה חפרא דילך יתרנסון במה עליyi עד דאתגלא למתא בסוף יומיא, ובגניהו ושבתם איש אל אחותו ואיש אל משפחתו תשבו וכו'. הרי לך מבאר שוכות העizon בספר הזוהר מפסיק להסביר שבותנו ולהעביר גלוותנו, ועלינו אמרו זכו אחישנה, כי בעבורו יהיה ישראל נגאלין ויקרא דרור הארץ, שייחיו כל בני העולם בני חורין בשלוחה שאין כמוה.

ובמקומות אחר יبشر הזוהר, שבדoor שעתיד המשיח להתגלות, בו יתנו הרשות להתגלות ספרו וחברו. וזה לשונו בפתיחה גדולה בתקנים: והמשכילים יהירנו וגנו דניאל יב ג, והמשכילים אלין רבי שמעון ותבריא וכו' לנלאה לנו רzion טמירין דלא אתיהיב רשות לנלאה לנו עד דיתוי דרא דמלכא משיחא וכו'. ואל תנגם לומר שאין רשות לנלאותם עד אחר ביתאת המשיח, שזה שקר וטעות גדול. דיקא נמי רק אמר עד דיתוי דרא דמלכא משיחא, ולא קאמר עד דיתוי מלכא משיחא, וכל זה פשוט.

(פסק הינאו והחכם הפלל הנלה בבוד מוני הרב רבי יצחק דלטאש, נרשם בריש ספר הזוהר)